

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput IV. Ex Christi boni Pastoris contemplatione, speciale concipiendæ
fiduciæ argumentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Matth. 7.
1. Pet. 5.

nis, jubemur non esse solliciti, sed omnem nostram sollicitudinem in DEUM projicere, quoniam ipse curat de nobis; quantò id potiùs de divina nobis providentia pollicebitur, cum de bonis agitur ad maniculisq; æternæ vitæ: quippe, quæ ut istis immensum præstabiliora sunt, ita probè perno- rit nimio plus nobis esse necessaria; neq; nos profectò illa bonitas ad ista caduca & peritura, sed ad hæc æterna fructu condiderit, neque pro esca, opinor, aut vestimento nobis quærendo mortuus sit Christus, sed immortalium bonorum fructum suo nobis sanguine promeruerit.

CAPUT IV.

Ex Christi boni Pastoris contemplatione, speciale concipiende fiducie argumentum.

§. I.

Ovis errabunda boni Pastoris humeris reventa.

Afficit me subinde ea quam dicam cogitatio; eandemq; credo pijs mentibus, si eam quidem usurpare voluerint, non inutilem neq; injucundam futuram. Ea autem est hujusmodi.

L. de pud. c.
7. & 10.
Bosius Rom.
subter.

Propositâ mihi ob oculos illâ boni Pastoris effigie, quam ex Tertulliano (qui eam docet suo tempore in sacris calicibus pingi solitam) tum ex priscais subterraneorum in urbe Roma cæmeteriorum monumentis (ubi eandem effigiem pluribus locis invenire est) veteres Christianos constat multum delectatos fuisse: in hujus, inquam, piæ imaginis contemplatione, fingo me ovem illam esse palabundam & perditam, sed à bono Pastore, lacerato vepribus, spinis coronato, sudore undiq; guttisq; sanguineis diffluente, per invia & aspera requisitam, inventam deniq; humerisq; gaudentia impositam ac reventam.

Tum

Tum verò plenus fiducia, illis è psalmo verbis ad Patrem coelorum conversus: *Respice*, inquam, Pater optime atq; amantissime, *respice in faciem Christi tui*. Ego pecus illud seductum & erraticum, indignus sum, quem aspicias oculis misericordiae tuae. Sed averfari nequis faciem unigeniti: neq; illum potes placido lumine contueri, quin iisdem oculis me ipse collo circumfusum aspicias. Atque eo aspectu commovebuntur, scio, tibi viscera; dum mansuetissimū divini Pastoris vultum ad me blandē conversum intuerere, ipsumq; benignissimum Pastorem, super ovem sibi dilectam, & tanto quæsitam impendio, prono capite reclinatum & acquiescentem, eamq; stillantibus de sacro vertice cruoris guttis respergentem. Ita propter filium patres serulo, & ovem recipies propter Pastorem.

§. 2.

Ex eodem schemate multiplex fiducia ratio.

E Nimverò in hac boni Pastoris figura (quæ in Christo Jesu Salvatore nostro exactè re ipsa impleta est) tria præsertim esse videntur, quæ particulatim considerata, multiplicem nobis fiducia causam suggerant.

Primum: magna illa & sollicita boni Pastoris erga ovē perditam charitas: quippe qui relictis in deserto, & velut neglectis reliquis ovibus, vel unius requirendæ gratiæ, per aspera montium, obscura vallium, in via nemorum, densa dumorum, horrida veprium vagetur, nec cruentatus spinis, sudore perfusus, anhelus cursu, æstu, siti, clamore deficiens, perquirendi studio absistat, donec inveniat eam. Multum enim sibi charam ostendit, quam tanto quærit impendio; quia, ut sanctus ait Augustinus: *si peccatores DEUS non amaret, de caelo ad terram non descenderet.*

Deinde: Benigna ejusdem amantissimi Pastoris in inventam denique erroneam ovem indulgentia: quam non satis

fatis habeat præ se agere, aut virgâ pedove pastoritio ad reliquum gregem compellere; sed primùm sinu ac complexu suo dignatam, tum in humeros sublatam reportet, ne vel per vecordiam aut lasciviam rursus fugiat, vel per infirmitatem in via deficiat: quasi illi majorem dilationem, atque impensiolem sollicitudinem debeat, cui requirendæ ampliore laborem impenderit.

Postremò: Attende, quàm libens ac gaudens id faciat, de inventa ove sibi gratulans, eamq; ut fructum laboris sui amicis ostentans. Ut verendum non sit, ne tædio victus aliquando abijciat, quam cum tanto gaudio reportet, & ijs, quæ non erraverant, quodammodo chariorem habeat.

serm. 6. in Cant. *Quid ergo?* inquit S. Bernardus: *proprijs humeris dignatus est illam reportare; & curam illius non habebit?*

Ps. 118. Cujus igitur cor non emolliat, aut quem ad fiduciam non commoveat hujusmodi cogitatio? *Erravi sicut ovis qui perijt:* sed amantem mei Pastorem habeo, qui quantumvis longius errantem, summo studio requirit me. Errando lassus, inedia confectus, insuper & bestiarum dentibus tantum non consumptus sum: at ille ereptum ac restitutum, in sinu amanter fovet, pascit, ac reficit me. Infirmus sum & imbecillus: sed potens est, qui portat me.

O ovicula Christi, pauperula, languens, viribus defecta, emaciata, sed (quod satis est) Deo ac Christo dilecta, sed æstimata tanto sanguine; quid trepidas? quid times? quid turbaris, cum pastorem sequens, qui non utcumque te quæsit errantem, sed posuit pro te animam suam? Tantum convertere ad Pastorem animæ tuæ; ut ille regat te, & salvabit te. Nam qui tantopere quæsit etiam fugientem, & averfantem, minùs utiq; abijciat cum bona voluntate ad se revertentem.

Ponderentur deniq; verba S. Hieronymi, ad Pammachium ita scribentis: *DEI Filius propter unam morbidam*

ovem, nonaginta novem in montibus derelictis, alapas, crucem, flagella sustinuit, & suis humeris portavit ad calos, bajulans delicatam peccatricem. Quibus imitari videtur, quod antè dixerat Tertullianus: *Erroneam ovem patientia Pastoris requirit, invenit, & humeris insuper advehit bajulus patiens peccatricem derelictam.* Verùm delicatam peccatricem appellat Hieronymus; sive prius affluetam delicijs, eòq; laborum, rudem & inexpertam, sive etiam infirmam jam ac imbecillam: quippe longis fatigatam erroribus, & lassatam in via iniquitatis. *Multum enim errando laboraverunt; ut ait alio in loco Tertullianus.*

l. 2. de pat. c. 12.

l. 2. de penit. c. 8.

Ex quibus & illud intelligi potest: cuilibet, quamvis desperato, magnam sumendam esse de boni Pastoris benignitate fiduciam: quippe qui longius errantes eò requirat studiosius; eòq; sibi gratuletur amplius, quò magis perditam & desperatam ovem, ad ovile suum, & vitalia pascua reduxerit. *Venit enim querere, & salvum facere, quod perierat.*

Luci. 19.

§. 3.

Sanctorum Patrum in hunc ipsum sensum atq; affectum conspiratio.

Non absimili ratione, ad fiduciam ac spem divinæ misericordiæ, ex contemplatione boni Pastoris, ovem perditam requirentis ac revehentis, concipiendam; invenio plerosq; Sanctorum Patrum familiariter usos fuisse: quorum verba, ad ejus exercitij non confirmationem modò, aut commendationem, sed usum etiam ac praxim faciliorem, hoc loco juvabit apponere.

In primis enim eodem sensu video fuisse S. Ambrosiũ; dum ad illa verba psalmi 118. *Erravi sicut ovis que perijt: quæ- re servum tuum; ita scribit: Veni ergo, Domine JESU; quæ- re lassam ovem tuam: veni Pastor, quære, sicut oves, Joseph.*

In psal. 118. serm. 22.

Erra-

Erravit ovis tua, dum tu moraris in montibus. Quare me, quid ego te requiro; quare me, inveni me, porta me. Potes invenire quem tu requiris, dignaris suscipere quem inveneris, impingere humeris, quem susceperis. Non est tibi pium onus fastidio, non tibi oneri est vecturus justitiæ. Et infra: Porta me in cruce, qua salutaris errantibus est, in qua sola est requies fatigatis, in qua sola vivunt, quicquam moriuntur. Et alio in loco:

In Luc. c. ix. Gaudeamus igitur (inquit) quoniam ovis illa, quæ perierat in Adam, levatur in Christo. Humeri Christi, crucis brachia sunt. Illic peccata mea deposui; in illa patibuli nobilis cervice requievi. Hactenus S. Ambrosius.

Nec minus appositè S. Gregorius Nyssenus; qui ad illud Canticorum primo: Indica mihi ubi pascas, ubi cubes, (hoc est, ubi pascas gregem tuum, eumque accubare facias) in meridie; fiducia plenus, ita bonum Pastorem alloquitur: Ubi pascis, o Pastor bone, qui super humeros tollis totum gregem? Una enim est ovis universa humana natura, quam suscepisti super humeros. Ostende mihi pascua virentia; induc mihi aquam refectiois; deduc me ad herbam bonam ad nutriendum; voca me ex nomine meo, ut ego qui ovis sum, audiam vocem tuam; Et propter vocem tuam, da mihi vitam æternam.

Medit. c. 8. Sed dulcis sanè est inter Augustini meditationes, ejusdem argumenti illa ad Patrem æternum oratio: Ille attende pater quem genueris filium, Et quem redemoris servum. Hic aspice factorem, Et ne desicias facturam. Amplectere serenas Pastorem, Et respice miseratus allatam proprijs humeris ovem. Ille est fidelissimus Pastor ille, qui dudum err abundantem per abrupta montium, per precipitia vallium, multis varijsque quæsierat laboribus, quæ jam morienti, jam per longa exilia deficienti, et non inventa gaudens se suppositus, Et mixto sibi amissa charitate à profunda confusionis abisso levavit; pijsque adstrictam complexibus, ad nonaginta novem, unam quæ perierat, reparavit. Ecce, Domine mi Rex, DEUS omnipotens, ecce Pastor bonus Rex fere tibi, quod commisisti ei, &c.

Ad Christum autem ita paucis S. Bonaventura: *ô bone Pastor, ego sum ovis illa, quæ periit & erravit, pro qua in cruce posuisti animam tuam. Ecce ego sum, agnosce eam, introduce me in caulas vulnerum tuorum. Et alibi: Recognosce in me imaginem tuam, quamvis deturpatam; & deduc me ovem, quamvis errantem, ad te pium Pastorem. Gratulatur dulcissimus Pater de redeunte prodigo filio; Pastor bonus de inventa ove; & piissima mater de drachma reperta. ô quàm felix erit dies & hora, quando super collum meum corrues, & oscula exhibebis!*

Stim. p. 1. c.

Ibid. c. 7.

Vit. c. 11.

Ejusdem deniq; salivæ ac sensus est, B. Laurentij Justini illa sub mortem precatio; ubi in singulari atq; divina boni Pastoris charitate spem omnem constituens, inter cætera his illum alloquitur: *Illæ ego ovis amissa ad te Pastorem redeo. Vocem tuam novi, non alienorum: peto, Domine, ut ad ovile me reducas. Potène spernere vocem clamantis, & confugientis ad te?* Legi possunt reliqua in ejus vita: est enim oratio referta pijs sensibus, & dignissima, quam homo Christianus eo in articulo usurpet. Verùm de his hæcenus.

CAPUT V.

Quos adhuc peccare delectat, hos terroris potiùs quàm fiducia, in Christo crucifixo causas habere.

QUæ de fiducia in Christi passione ac morte collocanda aliquot capitibus disputata sunt, ea ad hos præsertim pertinent, quibus sua salus ita est sollicitudini, ut ejus respectu noxijs sese gravioribus abstineant, vel, si quando labi humanæ sortis imbecillitate contigerit, continuo sese respicientes, deplorent infelicitatem suam, atque spe veniæ &

Kk

emem-